

tar. Selle peale küssis ta, kas so issa majjas rumi on õ-majja piddada? Temma wasatas: jah, ja jooksis kõjjo sedda omma wan-nematele râkima, ning näitas neid ehtid, mis Abramî sullane temmale meleheaks olli andnud. Rebekka wend, Łapan, läks ruttus-te wâlja temma jure ja ütles: tulle, Zehowast ðnnistüd, mikspârrast seisad sa wâljas? ma ošen omma kõjja walmistanud ja maad famelitele.

Kui ta senna fotta tussi ja famelid lah-ti peästis, anti lomadele põhko ette, ja temmale ja temma sullastele wet jalgo pesta. Siis pandi temmale roga ette, ja palluti, et ta piddi sôma. Agga temma ütles: ei ma sô enne mitte, kui ma omma asjad saan ârrorâkinud! Temma kõnneles siis neile kõif, kuid temma Abramile wandumud, ja mis temma kaewo jures mõttelnud ja Jumma-lalt passunud, ning ütles wimaks: „kui teie nûud need ollete, kes heldust ja truust mo issanda wasto tahhawad ülesnâidata, siis andke muulle sedda teada, agga kui mitte,

siis üttelge muulle ommeti, kas pôran parre-ma wõi pahhemia pole.” Selle kõnne pea-le wastati temmale: „Zehowast on se assi wâljatulnud, meie ei wõi selle wasto sõnna-gi lausta, ei furja egga head. Wata, Rebekka on sinno ees, wõtta tedda ja wi, et ta saaks so issanda poiale nae sekts.

Nemmad tahsid nûud sedda tûttarlast weel mõnned pâwad enneste jures pidda; agga selle römoga, et Jummal temma te-konda ðnnistanud, ütles wanna tru tener: ärge wiwitage mind mitte, waid saats-ke mind minnema, et ma omma wanna is-sanda jure lähhân. Et nûud Rebekka fa temma nõus olli, siis saatsid tedda minne-ma ja ðnnistasid tedda. Isak, kes te peal nende wasto tulli, wiis Rebekka omma emma Sara telki, wõttis temma ennesele nae-seks ja armastas tedda.

Isak käis omma issa Abramî jálgja mõ-da; sepârrast ðnnistas Jummal tedda. Temmal ollid sured karjad ja paljo orjasid, ja et ta mitte ükspâinis karja piddas, waid fa